

Літературно-мистецька сторінка

ІЗ ПОЕТИЧНОГО

Роман ДУБРОВСЬКИЙ

...ПАЦИФІСТСЬКО-КОМБАТНЕ

Коли нападаєш, не маючи честі,
Чекай, що загинеш ти сам від меча.
Ще вчора сіяч, а сьогодні вже месник,
Народ боротьбу з окупантом почав.
Атлант розправляє натомлені плечі
І ними закрий жінок та дітей.
А вас, ворогів, не врятує і втеча
Від гніву огненного мирних людей.
Ми будемо битися, доки є сили,
Ми будемо битися, доки живі.
Ми вас, окупанти, сюди не просили.
Умрете на нашій священній землі.
Зійшлися у герці святе і нечисте.
Господь, безперечно, укаже нам шлях.
Тікайте, допоки є змога, рашисти,
Бо станете добримом в нас на полях!

#АНТЕЇЗМ

Броньована техніка в хлопців на Сході,
Але ж матері без броньованих душ...
Буває, у шанцях холодні й голодні.
А мати запитує в Бога: «Чому ж?
Чому ж не вберіг і для чого дозволив
Вселенському злу панувати на землі?»
Тіла не броньовані в хлопців на Сході,
Не всі повернуться додому живі.
У долі держави червоне і чорне
Сплелись воедино, мов кров і земля,
Бо кров патріотів цю землю боронить,
Де потім родитиме колос зерня.
Не маємо права втоптати в калюжу
Все те, що так довго в душі берегли.
Тож кулестійка і броньована мужність
Дозволять нам далі іти до мети.
У когось сорочка гаптована золотом.
В моїй вишиванці – лиш кров і сльоза.
Стоять наші хлопці-антеї в окопах
З броньованим серцем, бо кожен – козак.

***

І хай навіть буду я тричі убитим
І прах мій розвіяний сотню разів,
Моя Україна залишиться жити –
Все те, чим найбільше завжди дорожив.

І хай навіть куля пройде через серце,
Впаду я на землю сиру горілиць,
Цю землю святу не топтатимуть берці
Московського іга, бездумних п'яниць.

Живемо у час боротьби за свободу,
Де світло зійшлося з питьмою в бою.
Та ми, українці, козацького роду,
Ми гідно боронимо землю свою.

І хай навіть смерть замахнеться косяком,
Затупить її, бо ми всі як один.
Якщо й помирати, то тільки героєм,
А жити в державі – то тільки як син.

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

ДЕНЬ ПЕРШИЙ, ЧОРНИЙ

Ти виповзла з захланного Сибіру,
«Страна господ, страна рабов»,
І мирну ніч розбила не для миру,
А «братську» демонструючи любов.
Твій вождь, «благословенний» сатаною,
На землю нашу рушив із війною,
Забувши зовсім правило старе
«Хто із мечем прийде, від нього ж і помре!».
І все валиш, приречена Росіє,
Руїни, сльози, смерть, біду несеш
В оселю споконвічних гречкосіїв,
На ту, кого сестрою підло звеш.
Та за криваві у пожежах ночі,
За материнські виплакані очі,
За тих сиріт, що тата не побачать,
Це світ тобі ніколи не пробачить.
Будь проклята повик, «тюрма народів»,
Країна тьми, брехні та зубожіння!
Із нами Бог – і нас зламати годі:
Не по зубах тобі моя Україна!
Бо недарма невинна кров пролилась
І несли ангели дітей на крилах:
Небесна Сотня точить гостру зброю –
І буде, враже, бій страшний з тобою!

***

Що у мене на думці?
А те, що й у всіх людей:
Дякую щиро Богові
За новий початий день.
Що хтось (хай навіть поки ще)
Проти нас не підтримав війну.
За те, що душі попелище
Так вірить у мир і весну...

***

Що, Боженку наш, чаша гніву Твогого
Іще не наповнилась, ще не до краю?
Ступаєм з Тобою на Хресну Дорогу.
З Тобою вмираючи, ми воскресаєм.

***

Ти з нами, Кобзарю.
І спільна в нас хресна дорога.
Нам Бог помагає
нести закривавлений хрест.
Бо віра незламна
і воля до перемоги!
Народ наш з тобою
Із попелу й крові воскрес!

***

Бачиш, Тарасе,
як страшно цвіте Україна!
Жовто-блакитний
і чорно-червоний той цвіт...
В полум'ї бою
вона ж, як ніколи, єдина...
З нами - Господь
І... такий незгуртований світ...

***

...І повстала у герці кривавім любов
проти вражої злоби і люті:
що, мій враже, хотів і шукав, те знайшов
в негостинній землі на розпутті.
Ну а з нами в смертельнім двобої весна,
нам пророчить уже ПЕРЕМОГУ!
Це ж бо й молитвами щодня-щодня
українки встеляють дорогу.

***

День розвидняє початок Великого посту...
Палаюче небо... Запалені очі від болю...
І тільки Молитва, як незнищений
до Господа мостик,
Усе ще тримає Священний Покров над
тобою.

***

Ще ніч одна зникає за порогом -
З отих, у смерті вирваних ночей...
Лише б трималась в серці віра в Бога
І Ним живилась міць твоїх плечей!

***

Йдемо Твоїм тернистим шляхом, Боже.
Вогонь і кров. Уже немає страху.
З Тобою ворог нас не переможе:
Він голову свою поклав на плаху!

***

Лютує кат в агоністичнім танку
Під металевий смертоносний рок.
А ми сьогодні знов діждалися світанку...
Йдемо до перемоги! З нами Бог!

Борців безстрашних
Бойові бекети.
Бентежить болем
Березня блакить,
Будинок батьківський,
Брунькуюча билина...
Благодать, Боже,
Благодать благовісти
Бійцям благословенним
Батьківщини!

***

Коли питають: «Чом не спиш?»,
Я кажу, що не можу спати.
Молюсь за всіх. Нема чужих.
І в мене син... Я також мати...

ПРОЩАЛЬНА ОДА ПУ@ЛУ

Не збулися твої плани,
Сатанинський сину!
Думав, іроде поганий,
З квітами зустрінем?!
Піднесла ж земля нерідна
Тобі чорні квіти –
І встелили її, бідну,
Твої мертві діти.
Хоч була зміїних жал
Стократ перевага,
Та повстала українського
Народу відвага.
Тебе весь світ проклинає,
Ти втрачаєш «блага»,
З «обіймами» виглядає
Тітонька Гаага.
Угамує крові спрагу
І підпише вирок,
Щоб спинить твою «розвагу»,
Любителю «миру».
Гублять силу заклинання,
Смертельні закляття.
В спину дише мить остання
І в віках прокляття.

***

І байрактари, й слова гострий ніж,
І вражий танк, що раптом вперся в груди!
Не вірять світ... А ти усе стоїш!
Тебе тримають воїни-надлюди.
Моя Вітчизно, зірко осіяна!
Україно наша, буде перемога!
Прийде на землю і в серця весна -
І ти розквітнеш на руках у Бога!

«БРАТНЯ» БОЙНЯ

Бандити-блазні,
Бойовики-бомжі,
«Брати» бездушні,
Брехуни-блюзніри
Бомблять бійців
Благенькі бліндажі,
Благословляють
БУКи, БТР-и.
Бої. Бабахання.
Біноклі. Блокпости.
Бзижчання. Біль.
Бинти, бронжилети.
Баклаги, берці
Будуть берегти

ЗЛОБОДЕННЕ

Здригається зловіщими загравами
закривавлена земля... Засипається зруй-
нованими залишками затишних забудов...
Звитяжні захисники залпами зеніток
знешкоджують збройні засоби зайд. Заля-
кана зомбована заволоч завчасно знахо-
дить заслужену загибель.

Заким згряя зловісних завойовників
заново згрупується, збирає звідусіль
звірячих збоченців, - загопи зголоднілих
змучених злочинців зумисно залишають
зброю, здаютьсяся.

Звісно, здоровомислячі земляни
здебільшого задумуються, засуджують
збройне зухвальство здебільшованого
загнаного звіра, забезпечують зброєю,
засобами захисту, здружено залюбки
зустрічають згорьованих залишенців зруй-
нованих земель, заспокоюють, зігрівають,
заселяють.

Звичайно, здійсниться Заповітний
Задум: здолаєм запеклих зухвальців! Знову
запанує злагода, затишок, здоров'я.

Заступнице, здійсни завчасу злам,
заради змоленого завтра захисти засмуче-
ну Землю Золоченим Заслоном зараз!

МАШИНА МІЖЧАСОВИХ МІГРАЦІЙ

Ми мандруємо машиною міжчасових
міграцій. Механізм машини – Мікрокосм
мозку. Маршрут – «Минуле – Майбутнє».
Межі – миттєвості, масштаби
Міленіуму...

Минуле маячить масивними мону-
ментами, мовчазними манускриптами,
міфічними міражами мислячої Метиди,
моторошного Мінотавра, мистецької
Мельпомени, мерзенної Медузи, мстивої
Мегери...

Мотивація маршруту – міра
ментальності. Матриця ментальності –
материнська мова. Місточок Минулого –
меморія Мнемосіни.

Механізм мозку минає Місяць,
мчить мимо Меркурія, Марса манівцями
міжзоряного Мегакосму.

Майбутнє мантиє міриадами ми-
готливих метеоритів, міжгалактичних
магістралей. Мислі мудрих мандрівників
мають миттєву марноту, маячню,
магнетизм магії, мізантропію.

Місія мандрів – масштабна: мир, ми-
лосердя.

Мета мандрівки – міжзоряна
мобілізація мешканців. Матриця
мобілізації – молитва. Місточок Майбут-
нього – матеріалізована мрія.